

Láska z hřiště, a z Fakulty zdravotnických studií

26.8.2024 - Zuzana Paulusová | Univerzita Pardubice

Dohromady je dal plážový volejbal. Když nazuli kopačky a vyběhli rozdávat smeče na zasněžené vršky hor, dostal úplně jiné grády. Studenti zdravotnického záchranářství František Pihera a Edita Dražanová si snow volejbal zamilovali.

Ostatně na hřišti i ve výškách jsou jako doma a první pomoc tam našťestí zatím nikomu poskytovat nemuseli.

Seznámili jste se přímo na hřišti?

E: Ne tak úplně. Ale na party, která byla na mistrovství ČR v Opavě v beach volejbale v roce 2020 organizovaná pro hráče, kteří z turnaje vypadli do soboty. A my jsme tehdy našťestí oba vypadli a šli na tu party (smích).

F: Představte si, že ěďa fandila našim soupeřům, abychom vypadli.

Ale teď už si navzájem fandíte?

E: Já mu samozřejmě fandím, ale Františka ženský volejbal moc nezajímá, a když hraju, tak tím úplně nežije. Radši se jde podívat na kámoše.

F: Edita původně na tom turnaji hrát ani neměla. Bylo to v době covidu a někomu na poslední chvíli vypadla spoluhráčka, byla to náhoda. Navíc se turnaj konal na druhé straně republiky v Opavě...

Odkud jste?

E: Jsem z Jindřichova Hradce, takže jsem to měla skoro přes celou republiku. Pamatuju si, že cesta do Opavy byla docela šílená. Fanda je Pražák, takže to měl jednodušší.

Jak jste se potom ocitli v Pardubicích?

F: Studoval jsem v Praze Fakultu tělovýchovy a sportu Univerzity Karlovy a zrovna jsem končil bakaláře. Řešil jsem, zda pokračovat dál na stejné škole. Lákalo mě zkusit něco jiného a bratránek mě přivedl na myšlenku jít do Pardubic na záchranáře. Edita tou dobou studovala medicínu v Hradci Králové, tak jsem si říkal, že to k ní budu mít blíž.

E: Já jsem si nebyla jistá, zda chci v medicíně pokračovat, studium je docela náročné, celý rok jsem ležela v knížkách, což se úplně neslučovalo s mým životním stylem. Ráda cestuju a sportuju, navíc doktorky to nemají úplně jednoduché, a tak jsem se rozhodla, že na rok přeruším. Ze zdravotnictví jsem nechtěla pryč, protože mě to baví. Nápad jít studovat záchranářství jsem vzala jako alternativní variantu, ale zalíbilo se mi tam natolik, že jsem medicínu úplně pustila.

Vidíte se v budoucnu i v jedné sanitce?

E: Asi ne, nevím, jestli by to dobře dopadlo (smích).

Tvoříte ve volejbale smíšený tým?

E: Hrajeme spolu jeden jediný turnaj, protože v Česku se oficiální mixované turnaje hrají spíš pro zábavu. Akademického mistrovství ČR jsme se účastnili třikrát. Dvakrát jsme byli druzí a jednou jsme bohužel nemohli hrát, protože jsme oba museli odjet na zkoušku.

Chystáte se nandat to soupeřům i letos?

E: Doufáme, že druhé místo z loňska minimálně obhájíme. Snad to letos bude i lepší, protože vloni jsem byla krátce po operaci zad, takže jsem spíš stála v rohu a doufala, že to za mě Fanda všechno uhraje. A docela se to dařilo (smích).

Připravujete se nějak speciálně na společný turnaj?

F: Spíš se nepřipravujeme. Abychom se sehráli, museli bychom spolu hrát delší dobu. Tyto mixové turnaje se navíc do celkových bodů často nezapočítávají, ani se dál zpravidla nepostupuje. Bereme je spíš jako sociální akci, potkáme se s kamarády a zahrajeme si hezkou hru. Daří se nám hlavně proto, že hrajeme uvolnění a v pohodě.

E: Před zápasem si ale většinou řekneme aspoň lehkou strategii. Obzvlášť když hrajeme proti někomu dobrému. Mixy jsou spíš o tom, že hrají kluci, síť je nastavená vysoko na pánskou hru a holky si na ní úplně nezasmečují.

Snow volejbal hrajete také spolu?

F: Ten se mixově nehraje vůbec. Ale na turnaje jezdíme oba, protože se na nich dost často hrají obě kategorie.

Jak jste na volejbal na sněhu přišli?

F: Asi před pěti lety jsme s klukama z beach volejbalu zjistili, že tento sport existuje, a řekli jsme si, že to zkusíme. Na začátku jsme to brali jako úlet a nečekali jsme, že nás to tak chytne a vygraduje to až do různých mistrovství a sbírání medailí.

E: Já jsem tento sport vůbec neznala. Víc jsem se o hru začala zajímat, když jsem se seznámila s Fandou, tehdy zrovna vyhrál mistrovství republiky ve Špindlerově Mlýnu. A říkala jsem si, že když na snow volejbalovém turnaji bude hrát on, že bych si vlastně mohla zahrát i já. Tak jsem si sehnala tým a jezdíme spolu.

V čem se liší od toho na písku?

F: Líbí se mi, že každý zápas je podmínkově úplně jiný a ukáže se až na hřišti, co od toho zrovna čekat. Tím, že se hraje na jednom kurtu, je sníh na začátku tvrdý a klouzavý a jakýkoliv rychlý pohyb je komplikovaný. Odpoledne je sníh už téměř rozbředlý a zase v něm nejde skoro vyskočit. Nejlepší je zlatý střed.

Jak moc komplikují hru momentální nezmary počasí?

F: Hraje se za každého počasí. Slunce a sníh nejsou zase takový problém. Asi dvakrát jsme zažili, že na horách hodně foukalo. To jsme pak rádi, že míč přendáme přes síť a ani hra volejbal moc nepřipomíná.

Nevadí vám, že během zápasů hraje hudba?

F: To právě na snow volejbale milujeme, že hudba hraje po celou dobu. Často si bereme i vlastní

reproduktor. Asi jednou se nám stalo, že soupeř poprosil o vypnutí. Při beach volejbale hraje hudba jenom mezi výměnami a při rozehrávání se musí vypnout.

Jaká hudba je při zápasech vaše oblíbená?

F: To je podle nálady, hodně se u nás pouští třeba Divokej Bill.

Co vás na tomto sportu ještě baví?

E: Je to zábava, hra je hodně uvolněná. Žádný zbytečný stres kvůli tomu, že musíme uhrát nějaké výsledky. Pro nás je to o tom, že se sejdem. Celou zimu trénujeme v hale a najednou můžeme být venku, vezmeme si na sebe kopačky, na které nejsme vůbec zvyklí, je to sranda. Navíc turnaje v zahraničí, třeba v Rakousku, se hrají nahoře na kopci, člověk si užívá výhledy a má to úplně jiné „grády“ než v Česku.

F: Je tam celkově příjemná a přátelská atmosféra. To je i tím, že se snow volejbal zatím nebere jako profesionální. Je to nový sport, který se hraje pár let. Líbí se mi, že je hodně sociální – večer si všichni chodíme sednout do hospody, pokecáme s protivníky, máme mezi nimi spoustu kamarádů.

Kdy vlastně končí sezona snow volejbalu?

F: Hraje se ještě na jaře. Třeba letos na konci března jsme měli jet do rakouského Wagrainu, kam jezdíme moc rádi, ale tenhle rok se turnaj nekonal. Na seznamu ale byly ještě turnaje v Gruzii, Turecku i v Itálii, která se nám sice líbila, ale když jsme zjistili, že bychom tam jeli třináct hodin, tak jsme to odpískali. My totiž rádi na turnaje jezdíme autem. Vždycky nás jede víc, můžeme si sbalit, co chceme, a zároveň můžeme cestovat i v místě konání.

E: Ale teď se samozřejmě pilně připravujeme na státnice a píšeme bakalářku, že jo, Fando (smích)?

Učíte se spolu?

F: Jak na co. Každý máme odlišný styl učení a třeba se jen navzájem doptáváme, když něčemu nerozumíme. Spíš je to tak, že se do učení vzájemně dokopáváme...

E: I když se učíme to samé, každý sedíme jinde. Já se učím mnohem pomaleji než František, který se mě pak ptá na věci, k nimž jsem ještě ani nedošla.

Dá se studium se zahraničními turnaji a vrcholovým sportem dobře kombinovat?

F: Beach volejbalová sezona je v létě a v zimě až na pár snow volejbalových turnajů se nic moc neděje, takže až takový problém to není. V případě tréninků je to komplikovanější. Oba máme tréninkové skupiny v Praze a pravidelné dojíždění by nám dalo zabrat i finančně, proto se snažíme udržovat hlavně fyzickou a na písek chodíme až v létě. Éda do Prahy dojíždí aspoň o víkendu. A teď si domluvila skupinku i v Pardubicích.

E: Na univerzitní Beachpoint chodím s holkama trénovat jednou týdně. Na univerzitě se hrají také šestky, kterých jsem se sice hráčsky musela vzdát, protože byly příčinou mých dvou operací, ale vedu aspoň tamní tým holek. Jsem ráda, že můžu být součástí aspoň jako trenér.

Trávíte spolu opravdu hodně času. Nemíváte někdy ponorku?

E: Na to se nás ptají vlastně všichni a diví se tomu (smích). Ve volejbalovém světě je ale běžné, že pár tvoří trenér a hráčka. Samozřejmě máme i dny, kdy na sebe nejsme nejmilejší, ale to je normální.

DO BOXU: Zatím poslední zlatou medaili přivezl František Pihera z Mistrovství Evropy univerzit. O tom, jaká byla cesta turnajem a jak se hraje tento netradiční volejbal na sněhu, se rozpovídal i v univerzitním podcastu UPCE On Air. QR KÓD

Díky sportu také hodně cestujete...

E: Přes léto cestování spojujeme s výlety na volejbalové turnaje. Třeba vloni jsme jeli do Slovinska, já jsem sice nehrála, ale jela jsem s klukama. Plus hrajeme spoustu turnajů po Česku. Vždycky to pojmeme formou malé dovolené. Pak vyrazíme ještě na větší dovolenou, vloni se nám podařila Indie.

Dívala jsem se na vaše fotky a pouštíte se i do jiných sportů. Přitahuje vás adrenalin?

F: Spíše různé outdoorové sporty. Hodně nás oba baví být venku s kamarády, preferujeme třeba skialpy nebo lezení. Všichni si myslí, že například lezení je hodně nebezpečný sport, ale kolikrát ferraty, které se berou jako turistika, bývají mnohem nebezpečnější než lezení. Vzhledem k tomu, že se jistíme každé dva metry, není to tak hrozné. Nesmí se ale udělat žádná technická chyba.

E: Já bych Františka trochu přibrzdila, při lezení se člověk může dostat do nebezpečné situace a je to rozhodně nebezpečnější než třeba beach volejbal.

Ale i při něm si můžete přivodit zranění.

E: Myslím, že v beach volejbale úplně minimálně. V okruhu našich hráčů je málokdy někdo zraněný přímo ze hry.

F: To je dané i tím, že beach volejbal je nekontaktní sport. Mezi námi je síť, což je vlastně jediné místo, kde může dojít ke střetu. Míváme spíš výrony nebo přetížené určité části těla než vyložené úrazy ze hry.

Máte už plány na léto?

F: (smích) Já jsem známý tím, že plánuju ze dne na den.

E: To jo. Naplánovat něco s Františkem je dost nereálné. Když se ho teď zeptám, jestli se mnou v červenci pojede na Mallorcu, tak mi to potvrdí tři dny před odjezdem. Takže si cestu naplánuju sama a František se buď přidá, nebo ne.

Víte, že...? „Snow volejbal je jednoduše řečeno volejbal na sněhu. Hraje se na rozměrově stejném hřišti i s téměř stejnými pravidly jako beach volejbal. V poli jsme tři hráči plus jeden na střídání. Na nohách máme fotbalové kopačky. Já jako nahrávač nosím rukavice, protože mi pak neprokluzuje plyšový míč, s nímž hrajeme. Naopak pro útočníky můžou být rukavice na obtíž,“ vysvětluje specifika snow volejbalu František Pihera.

<https://www.upce.cz/laska-z-hriste-z-fakulty-zdravotnickych-studii>